

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4572/2022
11.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марко Нешковић, адвокат из ..., против туженог „Металац Инко“ доо Горњи Милановац, чији је пуномоћник Драган Вучетић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1350/22 од 09.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1350/22 од 09.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1350/22 од 09.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Горњем Милановцу П1 239/18 од 25.11.2019. године, којом је усвојен тужбени захтев и поништено решење туженог о отказу уговора о раду број ...-.../...-... од 27.09.2018. године, као незаконито, обавезан тужени да тужиоца врати на рад и да тужиоцу, на име трошкова парничног поступка, исплати износ од 88.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, ... 10/23 – др Закон, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Другостепени суд је правилно и потпуно применио одредбе процесног закона, које су биле од утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Такође, оценио је жалбене наводе од значаја и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по уговору о раду од 17.08.2016. године, на пословима „...“. Услед здравствених сметњи, упућен је на лекарски преглед у Институт за медицину рада у Београду и након провере здравственог стања добио оцену да није способан за рад на пословима на које је распоређен, нити за рад у аеро загађеној средини и токсичним условима, уз закључак да осим наведених за тужиоца не постоје друга ограничења радне способности. Након тога, тужилац је код туженог обављао послове Оспореним решењем туженог од 27.09.2018. године тужиоцу је отказан уговор о раду као вишку запослених – због немогућности послодавца да му обезбеди обављање послова према његовој радној способности. У образложењу решења је наведено да је код тужиоца констатовано својство лица са здравственим сметњама због којих није способан да ради у аеро загађеној средини. Имајући у виду систематизацију послова код туженог (Правилник о организацији и систематизацији послова од 09.09.2014. године), наведено је да послодавац није имао других послова на које је тужилац могао бити распоређен, према својим радним способностима и утврђеном здравственом стању и да је због тога проглашен технолошким вишком.

По оцени Врховног суда, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право, када је на основу члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду поништено решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду. Наиме, тужиоцу који има својство запосленог са здравственим сметњама, у поступку давања отказа, није пружена посебна заштита применом чл. 101. и 102. Закона о раду. Према наведеним одредбама закона, послодавац је дужан да запосленом са здравственим сметњама обезбеди обављање другог одговарајућег посла. Тек уколико запослени одбије да прихвати обављање послова према својој радној способности, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду као технолошким вишком. Понуда других послова врши се предлогом анекса уговора о раду, у смислу члана 171. и 172. Закона о раду. У конкретном случају, тужилац је пре отказа уговора о раду премештен на друге послове које је прихватио, али му као особи са здравственим сметњама, тужени ту позицију није обезбедио понудом за закључење анекса уговора о раду. Због тога није могао да га прогласи технолошким вишком, па је решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду, незаконито.

Имајући у виду да је тужиоцу незаконито отказан уговор о раду, тужени је дужан да га врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду, будући да је реинтеграција у радни однос правна последица незаконитог отказа.

Неосновани су ревизијски наводи туженог да су услови за отказ у овом случају били испуњени, јер за тужиоца није било слободних непопуњених радних места на која је могао бити распоређен. Наиме, утврђено је супротно, односно да је тужилац пре отказа уговора о раду премештен у други погон на радно место ..., док тужени није доказао да то радно место није одговарало здравственом стању тужиоца. Стога је правилна оцена нижестепених судова да тужени као послодавац није пружио доказе за своје тврдње о немогућности распоређивања тужиоца као особе са здравственим сметњама, према свом акту о систематизацији радних места.

Ревизијом се у претежном делу оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа што, применом члана 407. став 2. ЗПП, није дозвољен ревизијских разлог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**